

Schöpfung oder Erschöpfung?

Echt waar, na het zingen van Haydns Die Schöpfung op zondagmiddag 5 november tussen half drie en vijf was ik 'völlig erschöpft'.

Zou het de snelle stoelendans zijn geweest, waardoor je veel meer concentratie moet opbrengen en je eigen inzetten krachtig moet zingen, zeker in fuga's en dubbele fuga's omdat je niet meer kunt meezoemen met naburige 'klarinetten' of zelfs 'trompetten'?

Of zou het de onderhuidse angst zijn geweest dat het Holde und Teurer-Duett tussen Adam en Eva vlak voor het slotkoor de nu grijsblauw gepermanente Dolle Mina's van weleer in de zaal tot woedend 'MeToo'-gekrijs zou aanzetten, mogelijk overgenomen door alten en sopranen ter weerszijden van mij op de Bühne? "Dir gewidmet ist mein Leben, deine Liebe sei mein Lohn". Dat is nogal wat, zeker in de bosjes van het heilig bos bij Los Angeles, dat nu tot Hollywood verbasterd is.

Ik denk dat het de discussies in de kleedkamer zijn geweest, toen die eindelijk opening en de receptie van het Theater Heerlen/voorheen Parkstad van zijn verbazing bekomen was, dat er echt meer dan honderd rasartiesten op de stoep dromden en ruim vijfendertig tot de tanden muzikaal gewapende orkestleden.

"Wat moet je vandaag nog aan met het Bijbelse scheppingsverhaal?", was de grote vraag bij velen. "Zou God werkelijk in zes dagen tijd de heel aarde hebben opgetuigd van chaos tot paradijs-geheel-zonder-papers?" "Ik weet zeker, dat hij het zonder de Heilige Geest nooit gered zou hebben", zei iemand in mijn buurt serieus.

Toen zei ik nog: "Denk aan de muziek, jongens, die is zo verschrikkelijk mooi. Die maakt veel goed. De tekst dateert van voor de Franse Revolutie. Misschien kunnen we hem tussen haakjes zingen". Ik bleef zitten (en staan, natuurlijk) met de gedachte dat Schöpfung noodzakelijkerwijs ook Erschöpfung vooronderstelt. Zoals leven bij dood hoort en begin bij einde, forte bij piano, da capo bij finis en ga zo maar door. Je moet er toch niet aan denken dat onze lieve Aarde uitgeput raakt, omdat we maar blijven doorgaan met zwijnerij in onze atmosfeer te pompen en de grootste blaaskaak van het universum dat weglacht.

Misschien kan die Erstaunung ons nog enkel miljarden jaren schenken en ons het lot van de trilobieten of de vroege zakpijpen in de oerzee en de dinosauriërs besparen. Die Erstaunung, dat is de verwondering of de verbazing over het ragfijne netwerk van het leven vol samenwerking, afhankelijkheid, wederzijdse hulp of het nu om bacillen, eencelligen, kikkers in de Sahara of pas ontdekte nieuwe berggeiten in Noord-Vietnam gaat. Verwondering over onze prachtige natuur is tenslotte ook de oorsprong van het scheppingsverhaal en

eerbied voor de natuur. Met die instelling moet het goed komen, weet ik zeker, voordat Noach 2.0 weer aan zijn nieuwe Ark gaat timmeren op de Ararat, terwijl wanhopige mensen in de dalen en delta's al massaal beginnen te verdrinken.

Ik hoop NIET dat het pas goed komt als de mensheid van nu is uitgestorven en de vervuiling echt stopt. Dat zou een vreselijk schrale troost zijn.

Laur Crouzen

Noot 1: Lees "Het raadsel van alles wat leeft en de stinksokken van Jos Grootjes" door Jan Paul Schutten met prachtige illustraties van Floor Rieder, uitgeverij J.H. Gottmer. ISBN 978 90 257 53467. Ik heb de tweede druk van 2013.

Noot 2 : Google svp onbekende termen in dit stukje. Danke.